

PEDAGÓGUSOK LAPJA

LXIX. ÉVFOLYAM
A PEDAGÓGUSOK SZAKSZERVEZETE HÍRLAPJA
ÉS HÍRLEVELE – 2013. DECEMBER 10.
ALAPÍTVÁ: 1945-BEN

12.

OKTATÁSI, OKTATÁSIRÁNYÍTÁSI NEMZETI MINIMUM KIALAKÍTÁSÁT JAVASOLJA HILLER ISTVÁN (2–4. oldal)

A PSZ ÉS A KLIK ALÁÍRTA A KOLLEKTÍV SZERZŐDÉST (5. oldal)

LÉTREJÖTT A MAGYAR SZAKSZERVEZETI SZÖVETSÉG (16. oldal)

A remény ígérete

Egy szerkesztő életében ritkán adatik meg, hogy egy lapszámon belül egymást kiegészítve és összefonódva úgy jelenik meg múlt és jelen, hogy az egyes cikkek, mint afféle építőkövek, a jövőt szolgálják. Ez a lapszám ilyen.

Az oktatás 2010-től folyó átalakítása nem vált sikertörténetté, bármennyire is szeretnék mai irányítói annak beállítani. Nemcsak a PISA-jelentés a bizonyíték arra, hogy valami nincs rendben, de a napi gondokról, problémákról értesítő segítségkérő levelek, káoszról szóló telefonok is. Ebben a zűrés állapotban tanárok keresik az eligazodást az igazodás helyett, de ehhez támasztékul csupán az ideológia mákonyát kínálják nekik. Magyarországon a múlt és a jelen ma nem a jövőt szolgálja.

Ennek a lapszámnak a cikkei erre keresnek és kínálnak gyógyírt. Alanyaik és főszereplőik hite és elkötelezettsége a remény ígérete, ami bennünket is kötelez arra, hogy ne azt kérdezzük, mit várhatunk a jövőtől, hanem azt, mi magunk mit tettünk ma a jövőért.

Millei Ilona

A TARTALOMBÓL

Megtartotta XXI. Kongresszusát A PSZ

A PSZ Kongresszusa indokoltan tartja ráirányítani a figyelmet arra, hogy a köznevelés rendszere az ország érdekeit, és nem az állam érdekeit kell, hogy szolgálja. Mindezekre tekintettel a XX. kongresszuson elfogadott záróközleményt kiegészítette.

6

Európára nyitott ablakot a CIMES

A projekt résztvevőinek megfigyeléséből kiderül, hogy a szakszervezetek tárgyalófelei nem látják át az oktatás működését és szükségleteit, hiányzik belőlük a jó szándék, nem értékelik a fontos társadalmi kérdésekben folytatott tárgyalások jelentőségét.

8

Hoffmann igazolta magát

Hoffmann Rózsa elmondta, 2000 óta mindig volt kisebb-nagyobb hullámvész, a 2012-es az első év, amikor mindhárom területen egyaránt az átlag alatt maradt a 15 évesek eredménye. Matematikából a 29., szövegértésben a 22., a természettudományok területén a 23. helyen végeztek a magyar diákok a 34 OECD-államból.

9

Segítségnyújtásra szólít fel a PSZ elnöke

Felhívja rá a figyelmet, hogy a választott tisztségviselő munkajogi védelmet élvez, hogy az intézményvezető nem háríthatja el a szakszervezeti tisztségviselő fellépését!

10

Húszszázalékos bérkötvetelés a közszolgálatban

A „Közdemosz” legfőbb követelése, hogy a közszolgálati munkavállalók 2014. január 1-jétől 20 százalékos béremelésben részesüljenek.

11

Mert vétkesek közt cinkos, aki néma

Ennek a könyvnek nem lett volna szabad megjelennie – mondta dr. Szüdi János, amikor arról kérdeztem, mikor lesz a bemutatkozó legújabb, MERT VÉTKESÉK KÖZT CINKOS, AKI NÉMA című kötetének.

12

Ön mit tett az éhező gyerekekért?

Nos, mesénk hőse gondolt egy merészet – ha nem lenne túl frivol, azt mondanám, mert nagyot álmodni –, és úgy döntött, amikor a büfé bezár, a megmaradt, el nem adott pékárut gondosan zacskóba csomagolja, beteszi a hűtőbe, és másnap reggel a mikróban megmelegíti, hogy azután odaadja az illetékes pedagógusnak.

13

OKTATÁSI, OKTATÁSIRÁNYÍTÁSI NEMZETI MINIMUM KIALAKÍTÁSÁT JAVASOLJA HILLER ISTVÁN

A magyar oktatás, a magyar közoktatás számára hosszú távon alapot adó, biztos bázist teremtő, ugyanakkor a nézetkülönbségeket tudó és elismerő oktatási, oktatásirányítási nemzeti minimum kialakítását, a mindenkori döntéshozó számára kötelező döntés-előkészítő fórumként működő közoktatási kerekasztal felállítását javasolja Hiller István. Az MSZP-s politikus, történész, volt oktatási és kulturális miniszter azt mondja, véget kell vetni annak, hogy négy-, esetleg nyolcévenként minden új kormány teljesen nulláról akar felépíteni valamit az oktatásügyben, mert ennek látható, negyed évszázados eredménye az iskola világában a hitehagyottság, a rövid felmenetek utáni mély zuhanások, a bizonytalanság eluralkodása, állandósulása. Magyarországon ma 4,3 millió ember, egymillió gyerek él a létminimum alatt, tízezerszámba éheznek. Horthy-kultusz dívik, a fiatalok egyre inkább a szélsőjobb felé fordulnak, a neonáci eszmék könyvégetéssel, félkatonai kiképzőtáborokkal nyíltan megjelentek. Hiller István szerint, bár a teljes megoldást nem lehet kizárólag az oktatástól várni, de annak eszközei és eredményei nélkül ezek a problémák nem számolhatók fel.

– ***Van ma oktatásirányítási nemzeti minimum kialakítására igény, befogadókészség a másik oldalon is?***

– Addig, amíg valaki ki nem mondja, hogy legyen ilyen nemzeti minimum, addig ne várjon senki véleményt, reagálást. Természetesen ezt a javaslatot meg lehet fogadni, vagy el lehet utasítani. Azért az elég világos, hogy az a kezdeményezés, amely jelenleg a közoktatásban folyik, nem írható le a sikeres jelzővel. Következésképpen ennek a tapasztalatát érdemes levonni, és azt sem kell feltételeznem, hogy – néhány teljesen elfogult személyen kívül – csupa vak ember közlekedik a túldoldalon. Ezért azt mondom, hogy érdemes véget vetni annak a felfogásnak, amelyik minden demokratikus hatalomváltás esetén mindent újrakezd. Mert ez a politika nem érti az oktatás sajátosságát. Kell, hogy legyen elég erő ahhoz, hogy kimondjuk – és ha szükséges, akkor én megteszem –, meg kell szakítani azt, hogy négyévenként, esetleg nyolcévenként mindenki teljesen nulláról akar felépíteni az oktatásügyben valamit. Mert ennek látható, negyed évszázados eredménye a hitehagyottság, a bizonytalanság eluralkodása, rövid felmenetek után mély zuhanások, és egyébként az iskola világában a valós bizonytalanság állandósulása. Így nem lehet színvonalat elérni.

A pusztításhoz nem kell sok ész. Ahhoz se tehetség, se túlságosan nagy bátorság nem kell, hogy azt az építményt, amit a másik felépített, lerúgd. Kormányon ez fél év alatt megvalósult, láttuk ennek a példáját a 2010/2011-es tanévben. Aztán, amikor kiderült, hogy a pusztítás nem elég, hanem valamit létre is kellene hozni, akkor meg megállt a tudomány. Amikor azt láttam, hogy ahhoz képest, amit két évvel ezelőtt ez a többség elfogadott, most ismét új

felsőoktatási törvény készül, akkor ez nem más, mint a teljes beismerése a kudarcnak, a bizonytalanság újabb állandósítása.

– ***Ön milyen oktatásügyet kívánna megvalósítani?***

– Olyat, amely alapdolgokban vállaltan elismeri a folytonosságot. Ez nem jelenti azt, hogy azzal is egyetértsek kormányon, amit ellenzékből kritizáltam. A mindenkori kormánynak természetesen meg kell tartani azt a jogát, hogy saját, lehetőleg meghirdetett elképzelése szerint – amihez az is kell, hogy meghirdessék, másrészt, hogy legalább tudják, hogy mit akarnak – irányítsa az oktatást.

– ***Milyen konkrét javaslatok vannak?***

– A teljesség igénye nélkül mondok néhány olyan konkrét állítást, amelyben javaslok a demokratikus vitát, és a demokratikus közéletnek az oktatáspolitikában egyfajta minimumprogram elfogadását, amit minden új kormány betartana. Például én helyesnek tartom a járásnak – nevezzük ezt tankerületnek, kistérségi társulásnak vagy aminek akarjuk – mint a tanügyigazgatás legfontosabb egységének a bevezetését és megtartását. Javaslok, hogy a vezetőjét demokratikus úton válasszák, ilyen értelemben a járás az önkormányzatiság szilárd és új egysége lehet a tanügyigazgatásban. Javaslok, hogy a Klebelsberg Intézményfenntartó Központot – ami egy olyan országos központ, amelyik bürokratikus teher és felesleges púp az oktatásirányítás egészén, és amelyik láthatóan nem irányít, nem szolgáltat, hanem folyamatosan energiát és pénzt von el az oktatásügyből – a magyar oktatáspolitikát ne alkalmazza.

Arra szükség van, hogy a magyar oktatásügy elemeit egy intézmény összefogja, átlássa, és képes legyen megfelelő, az ország keleti végétől a nyugati végéig ugyanolyan szempontrendszerrel alkalmazni. Ezért szükség van olyan erős oktatási hivatalra, amelynek nem az a feladata, hogy átvegye a Klebelsberg Intézményfenntartó Központ szerepét, de folyamatosan tájékozódjon, vigyen meghatározó szerepet a színvonal mérésében, a mérésértékelésben, a kontrollban, az ellenőrzésben, az adminisztratív feladatok tekintetében. Helyesnek tartom, hosszú távon is megtartandónak javaslom, hogy a pedagógusok, illetve a közoktatásban dolgozók bérezését központilag bonyolítsa le az állam. Javaslok a pedagógus-életpályamodell megtartását, mert jó, hogyha az oktatásban, a közoktatásban dolgozók javadalmazása emelkedik, azonban olyan rendszert kell kidolgozni, amely a munka minőségét segíti, a minőségi munkát jobban megbecsüli, és a minőségre jobban ösztönöz. Ez a jelenlegi rendszerben nem működik. Rengeteg pénz kerül nem jó szisztémában felhasználásra, ezért fontos, hogy a finansziális alapot megőrizzük, és egy valóban hatékony és modern elosztásban kerüljön az a pedagógusokhoz, ami a munkát színvonalasabbá teszi, és egyébként a pályára pedig jó képességű fiatalokat hoz és húz. Javaslok, hogy a helyi tapasztalatokat, legyen az pedagógiai vagy önkormányzati tapasztalat, juttassuk nagyobb esélyhez. A sablonosítás egyszínűvé tesz, nem engedi, hogy az eligazodás, az alkalmazkodás és az alkotás helyben megnyilvánuljon. Fontos, hogy a helyi közösség sajátjának tekintse az iskolát, a pedagógusközösséget, ahova legféltettebb kincsét, a gyermekét elengedi.

(Folytatás a 3. oldalon)

OKTATÁSI, OKTATÁSIRÁNYÍTÁSI NEMZETI MINIMUM KIALAKÍTÁSÁT JAVASOLJA HILLER ISTVÁN

(Folytatás a 2. oldalról)

– **Milyen fórummal valósítaná meg mindezt?**

– Mivel nem gondolom, hogy minden részlet és minden gondolat egy forrásból származhat, azt javaslom, hogy hozzunk létre olyan közoktatási kerekasztalt, amely a mindenkori döntéshozó számára egy kötelező előkészítő fórum lenne. A mindenkori kormány ugyan a döntés felelősségét sohasem vetheti le magáról, de javaslom, hogy a döntés-előkészítés kötelezettségét – amelyet én közoktatási kerekasztal formájában gondolok – a mindenkori irányítás és államirányítás vegye magára. Mindaz, amit elmondtam, egy ajánlat. Az ajánlat tehát egy olyan oktatási, oktatásirányítási nemzeti minimum kialakítására vonatkozik, amely tudja és elismeri, hogy vannak és lesznek közöttünk különbségek, de keresi azt a közösséget, amely hosszú távon tud alapot és biztos bázist teremteni a magyar oktatás és a magyar közoktatás számára.

– **Amire annál is inkább szükség lenne, mert a jelen elég ijesztő, és a jelenlegi oktatás nem igazít el benne. Magyarországon ma Horthy-szobrokat avatnak, utcákat neveznek el róla, folyik a rehabilitálása egy olyan politikának, aki egyesek szerint százezrek haláláért felelős, mások szerint hongyarápító. Valójában milyen szerepet játszott vitéz nagybányai Horthy Miklós Magyarország életében?**

– Aki azt mondja – akár politikai üzenetként –, hogy ennek eldöntése kizárólag a történészek feladata, az nem akar válaszolni erre a kérdésre. A saját meggyőződését nem akarja elmondani, mert az esetleg kellemetlenséget okozna neki. A történész számára vannak objektív kritériumok, a források ismerete és elemzése, a szakirodalom összevetése, és természetesen a saját megfigyelése, de minthogy a történész is ember, olyan történetírás nincs, ami kizárólag objektív. Azok a körülmények

azonban, amelyek a személy, a vezető megítéléséhez vezetnek, a történetírásban elég világosan körülírtak. Én mindenkinek az emlékezetébe idézem gróf Teleki Pál búcsúlevelét – aki a kormányzóhoz az egyik legközelebb álló személy volt, miniszterelnöke, egyben bizalmasa, azon kevesek egyike, aki tegező viszonyban volt vele. „Nem tartottalak vissza, bűnös vagyok.” Ez az ítélet nem tőlem és nem a mai kortól, hanem az őt talán az egyik legjobban ismerő személytől származik. Úgy gondolom, az elfogultságnak nincsen helye. A véleményem az: Horthy Miklós nem volt náci, de szövetséget kötött a nációkkal, és elvesztette az irányítás képességét, valamint lehetőségét az ország fölött. Ezért mély bűn terheli a lelkét. Ez a bűn sok százezer magyar honfitársunknak az életébe, és egy ország majd' egészének elpusztulásába került. Kicsúszott a kezéből az irányítás, ezért bár saját tragédiája, saját családjának és önmaga tragédiájának is ez volt az oka, ebben semmi felmentő lehetőség nincs. Mert attól vezetője valaki egy országnak, hogy felelősséget visel minden egyes állampolgárért és az ország egészéért. Ennek az országglásnak, ennek a kormányzóságnak a végeredménye pedig egyértelműen veszteség és tragédia. Márpedig ha ez a végeredmény, akkor lehet a mérleg egyik és másik soronyjébe is tenni dolgokat, de nem a soronyokat kell nézni, hanem a mérleg mutatóját. A mérleg mutatója egyértelmű eredményt, történelmi ítéletet hordoz. Horthy Miklós politikai tevékenységének végeredménye az ország számára tragikusan káros, és ezt az idő sem homályosíthatja el.

– **Végül is mit tanulnak ma a diákok Horthyról? Azt látom, hogy némi tendencia mutatkozik arra, hogy átírják a történelemtankönyveket.**

– Szerintem nemhogy némi tendencia, hanem tudatos törekvés. A tudatos törekvés nagyjából abban általános, ami a XX. századi történelem, vagy a jelenleg élő nemzedékeket direkt mód befolyásoló folyamatok elemzését mutatja. Én

ellene vagyok a kormány Veritas nevű történelmi intézete felállításának, és ezt akkor is érdemes elmondanom, amikor az még jogilag nem állt fel. Nem az az érdekes, hogy egyébként ki vezeti, és hogy ő tehetséges történész vagy nem, hanem az, hogy a politika ne rendeljen meg történelmi intézetet. Azért áll a Magyar Tudományos Akadémia – és annak autonómiája sérthetetlen –, mert ez a tudomány dolga. Az Akadémia Történettudományi Intézete, nagy egyetemeink történelmi intézetei kellő tehetséget, kellő tapasztalatot és a kutatás szentségét tudják maguk mellé felsorakoztatni. Ezért nem gondolom, hogy párhuzamos intézeteket kell a tudomány nevében felállítani. Ja, ha az a cél, hogy előre megmondom, hogy mi az igazság, és utána írd le a részleteit, akkor ennek sok köze a tudományhoz nincsen! Márpedig itt ez történik. Valami olyasmi, hogy a második világháború, vagy inkább az 1948 után politika által vezényelt történettudomány ellentétét egy másfajta politika által vezényelt történetírásban leljék meg. Ez teljesen téves irány. A tudományban ez nem működik! Ebben én politikai korrekciós tendenciát látok, ami behatol, vagy be akar hatolni a történettudományba, és a történettudományon keresztül vagy akár direkt módon a történelemtankönyvekbe. Azt is látom, hogy ebben komoly energia és nem kis pénz van. Ezért alapvető érdekünk annak a bemutatása, hogy a magyar történettudományban a rendszerváltás, magyarul a valós tudományos eszközök és gondolatok megjelenítése lényegesen korábban történt meg, mint a politikai rendszerváltás. Az 1970-es évek végétől és a '80-as évek egészében a magyar történettudomány, függetlenül attól, hogy mely korszakot kutatta, magas színvonalon és a tudomány mércéjével nyújtotta mindazt, amit nyújtott. A politikai értelemben vett félelem a történettudományi vitákból a 70-es évek végén, a 80-as években kihalt, szenvedélyes, tudományos alaposságú viták folytattak kisszámú történész között nagyszámú közönség előtt.

(Folytatás a 4. oldalon)

OKTATÁSI, OKTATÁSIRÁNYÍTÁSI NEMZETI MINIMUM KIALAKÍTÁSÁT JAVASOLJA HILLER ISTVÁN

(Folytatás a 3. oldalról)

– Ennek ellenére – vagy épp ezért – Magyarországon 1989 óta vannak nyíltan hungarista, nyíltan neonáci eszméket valló csoportok, félkatonai kiképzőtáborok, könyvégetés folyik. Szükségszerű volt, hogy ez megjelenjen?

– A második világháború utáni új berendezkedés a transzatlanti világban egy demokratikusan működő és minden egyes csoportjában a demokratikus viszonyrendszert elfogadó társadalomnak, arra épülő gondolkodásnak nyújtott otthont. Ez így volt a kereszténydemokráciával, a konzervativizmussal, így volt a szociáldemokráciával és így volt a liberalizmussal is. Ezek nem egymástól mereven elkülönülő nézetrendszerek voltak, hanem sok jellegzetességet átvettek egyik a többitől és viszont. A rendszerváltás után Kelet-Közép-Európában is ez történt. A második világháború utáni transzatlanti liberalizmusnak egyik meghatározó elve a szólásszabadság mindenekfeletti tisztelete. Azt gondolom, hogy tudomásul kell venni – miközben én a liberalizmust tisztetem –, a szólásszabadság mindenekfelettsége egy idejétmúlt és olyan avított része lett a liberalizmusnak, ami nem adekvát, nem megfelelő a mai helyzetnek Közép-Európában. Nem gondolom, hogy a szólásszabadság, és az ehhez kapcsolódó szabadságjogok kiterjedhetnek arra, amikor egyéneket, közösségeket nyíltan fenyegető eszmék és gyakorlatok jelennek meg.

Nem igaz, hogy nem lehet a szélsőség és a demokratikus gondolkodás közötti határt megtalálni. Igenis fel kell vállalni, hogy van határa, mint ahogy a szélsőségesek is nyíltan felvállalják, hogy ők kirekesztő és egy meghatározott társadalmi réteg elleni fellépés aktivistái. Magyarul igenis én arra biztatom magunkat, jobboldali és baloldali demokratákat, hogy legyen annyi bátorságunk és erőnk, hogy a szélsőségektől közösen, nemcsak eszmeiségünkben határolódunk el, hanem egységes fellépéssel, vagy ha kell, a jog eszközeivel.

– Oktatáspolitikusként hogy gondolja, mit kellene, mit lehetne azért tenni, hogy ezek az eszmék ne szennyezzék tovább az ifjúság lelkét?

– Először is ezt a témát nem szabad pártpolitikai viták civakodási témájává tenni. Évekkel ezelőtt oktatási és kulturális miniszterként egyike, ha nem első voltam a parlamentben, aki a holokauszt tagadását büntetni javasoltam a jog eszközeivel. Azt kell mondanom, hogy több vitám volt egykori koalíciós partnerünkkel, mint az akkori ellenzékkal. És a javaslat nem azért nem ment át, mert nem lehetett volna megszerezni a parlamenti többséget, hanem azért, mert a kormányzó többségi támogatást nem lehetett megszerezni.

Rossz az, hogyha az éppen többségi demokratikus párt és ellenzéki demokratikus párt a demokrácia ilyen alapkérdéseiben nem mond határozottan egy véleményre. Ha ebben megosztottság van, az nem a kormány vagy az ellenzék, hanem a demokratikus alap szétverésének lehetőségét nyújtja a szélsőségesek számára. Én kormánypárti politikussal is leülök vitatkozni abban a reményben és hitben, hogy az alapkérdésekben nyilvánosan is ki tudjuk jelteni a közösségvállalást. De a civil kezdeményezésű tüntetéstől a tudományos és politikai igényesség bemutatásáig egy konferencián, vagy éppenséggel különböző megnyilvánulásokban, parlamentben és interjúban úgy kell tudni azt elmondani, hogy érezze a hallgató, legyen az pártfogó vagy ellenfél, hogy ezen eszmék kérdésében nincsen kompromisszum!

– Magyarországon ma 4,3 millió ember, egymillió gyerek él a létminimum alatt, 2010 óta szakadatlanul nő a számuk. Több százezer gyerek nem jut elegendő és megfelelő táplálékhoz, tízezerszámra éheznek. Hogy következhetett be ez Magyarországon egy olyan társadalmi berendezkedés után, ahol voltak ugyan szegényebbek és gazdagabbak, de nem voltak éhező gyerekek? A rendszerváltástól nem ezt várták...

– A rendszerváltás idején megjelent eszmék értécsökkenése éppen abból eredeztethető, hogy a rendszerváltás két dolgot

ígért: több szabadságot és nagyobb jólétet, és ez tragikusan rossz arányban vált valóssá. A több szabadság megvalósult, a nagyobb jólét meg kevesek lehetősége lett, és ez a folyamat 2010 óta szélsőséges méreteiben folytatódik. Ez azután már nemcsak az úgynevezett rendszerváltás veszteseit tartotta tartósan szegénységben, hanem a középosztály alsó és középső rétegét is elszegényítette. Márpedig mindenki tudja, hogy felfelé irányuló, pozitív irányú társadalmi mobilizáció a középosztály nélkül elképzelhetetlen. A középosztály elszegényedése az emelkedést teszi lehetetlenné. Megerősített középosztály nélkül elképzelhetetlen az alsóbb rétegek, a szegényebb rétegek felemelése. Ez tehát egy elég világos történelmi, illetve szociológiai alapvetés. Az a magyar történész, aki ezt először összekapcsolta, Hajnal István volt. Még 1941–42-ben írt a szociológia és a történettudomány összekapcsolásának szükségességéről. Ez több mint fél évszázad által kipróbált, és az eredményességét bizonyító felfogás.

– A politikus milyen választ kínál erre?

– A politikus, ha szociáldemokrata, akkor abban kell, hogy higgyen, hogy a szegények felemelésébe, az esélytelenek esélyhez juttatásába és a kevés eséllyel rendelkezők több eséllyel való felruházásába kell fektetni energiát, elképzelést és persze politikát. Ennek az eszközrendszerének különböző korokban más. Így aztán a szociáldemokrata politikusnak – így nekem – megrendíthetetlen az oktatásba és a nevelésbe mint a legfontosabb progresszív politikai felfogásba vetett hite. Én abban a legeslegmélyebb hitemmel hiszek, hogy az oktatás, a tudásátadás-tudásátvétel, az oktatáshoz való hozzáférés esélyének biztosítása, bár nem megoldás az összes társadalmi problémára, de enélkül nincsen megoldása a problémának. És hogyha arra kérdez rá, hogy a szegénységből való kiemelés szociáldemokrata hitében hiszek-e, és nem naivitás-e ez a mai Magyarországon, akkor azt mondom, hogy ostoba az, aki politikára adja a fejét, és nem gondol a napi felhívásokon és napi megnyilatkozásokon túl valami olyan távlatos célra, amiért érdemes politizálni.

Millei Ilona

A PSZ ÉS A KLIK ALÁÍRTA A KOLLEKTÍV SZERZŐDÉST

Betartatásában nagyon komoly szerepe lesz a szakszervezeti tisztségviselőnek

A Pedagógusok Szakszervezete (PSZ) a Magyar Közoktatás Napján, 2013. november 22-én aláírta a Klebelsberg Intézményfenntartó Központtal (Klik) a mintegy 123 ezer pedagógust és más, egyéb munkakörben pedagógusként foglalkoztatottat, azaz összesen mintegy 150 ezer embert érintő Kollektív Szerződést (KSZ). Galló Istvánné, a PSZ elnöke november 25-i sajtótájékoztatóján néhány fontosabb pontjára felhívta a figyelmet. Eszerint a fenntartónak garanciát kell vállalnia a megállapodásban lévő tételek pénzügyi fedezetére, a KSZ rendezi a kötött munkaidő kérdését, azt, hogy az afelett végzett munkáért és a helyettesítésért – a munkáltató és az államtitkárság eredeti elképzelése ellenére – díjazás jár. A Kollektív Szerződés kiterjed a jóléti juttatásokra is, illetve a szakszervezeti tisztségviselők munkaidő-kedvezményét generálisan rendezte. (L. PL – Jogi Útmutató, PSZ honlap.)

A PSZ elnöke elmondta, az új Kollektív Szerződés január 1-jétől lép hatályba, addig a jelenlegi kollektív szerződések érvényesek. Megjegyezte, ez a kollektív szerződés nem egyszerűen, de rendezte a 32 óra kötött munkaidő kérdését, vagyis a pedagógusnak csak abban az esetben kell az intézményben bennmaradnia, hogyha a munkavégzésnek a feltételei megvannak. Így például a pedagógusok a dolgozatokat otthon is kijavíthatják, a szünetben gyerekefelügyelettel töltött idő is beleszámít a 32 órába. Mint mondta, ezt az intézményvezető el fogja dönteni, de a Kollektív Szerződés betartatásában, az abban leírtak végrehajtásában természetesen nagyon komoly szerepe lesz a törvény által védett intézményi szakszervezeti tisztségviselőnek. Hozzátette, miután januártól a kötött munkaidőn felüli munkáért díjazás jár, és a helyettesítést is kifizetik majd a munkavállalóknak, az intézményvezetőknek nem is lesz érdekük, hogy a pedagógusokat a 32 órán túl bent tartsák az iskolában.

Jóléti juttatások, szakszervezetisek munkaidő-kedvezménye

Galló Istvánné beszélt arról is, hogy a Kollektív Szerződés kiterjed a jóléti juttatásokra is. Mint mondta, az eddigi kollektív szerződések soha nem tartalmazták, és ebben se keressék azt, hogy milyen összegű cafetéria lesz, amit a kollégák meg fognak kapni, mert egyetlenegy munkáltató sem mer hosszútávú kötelezettséget vállalni ilyen juttatásra, hiszen az mindig a mindenkor költségvetésnek a függvénye. A Kollektív Szerződés ebben, mint minden más kollektív szerződés, úgy fogalmaz, hogy a Klebelsberg Intézményfenntartó Központ költségvetésének az elfogadása után kezdődnek meg a mértékről a tárgyalások, de a KSZ nem feltételes módon fogalmaz, hanem elég egyértelműen. A PSZ információja szerint a Klebelsberg Intézményfenntartó központ költségvetési tervezete tartalmaz ilyen jellegű juttatásokat.

A tisztségviselők munkaidő-kedvezményével kapcsolatban a szakszervezet egyértelműsítette és világossá tette, az intézményi szakszervezeti tisztségviselőnek 22 tanítási óránál nem lehet több tanórája, csak rendkívüli esetben. A járási szintű szakszervezeti tisztségviselőnek a tanítással lekötött mun-

kaórája 20 óránál nem lehet több, és egy évben legalább tíz, legfeljebb 15 fizetett szabadsnapot kell biztosítani számukra a szakszervezeti munka végzéséhez.

Galló Istvánné úgy fogalmazott: „Feladatunk az, hogy minden segítséget megadva biztassuk az önkormányzati intézményekben és a gyermekvédelmi területen foglalkoztatott kollégákat, hogy kezdeményezzék a kollektív szerződések megkötését.”

Egy párt sem sajtóíthatja ki az oktatást

A PSZ elnöke beszámolt arról is, hogy a PSZ szombati kongresszusán állásfoglalást fogalmaztak meg, amelyben a tavaszi parlamenti választáson induló pártokkal szembeni elvárásait összesítették. Azt írták, a PSZ a pártok oktatási programjainak elemzésekor ezen elvárások teljesülését tartja majd szem előtt. Megjegyezte, hogy a dokumentumban megfogalmazottak erős kritikái a mostani rendszernek. (L. 3. oldal) Ezzel összefüggésben úgy fogalmazott: egy párt nagyságát nem a választáson megszerzett szavazatok száma mutatja, hanem az, hogy kész-e és képes-e együttműködni a parlamenti ellenzékkal minden olyan kérdésben, amelynek hatása nem a négyéves ciklusra korlátozódik. Azt hangsúlyozta, párbeszédre van szükség, senki nem sajtóíthatja ki az oktatást csak azért, mert megnyerte a választásokat. A PSZ elnöke ugyanakkor sajnálatosnak tartaná, ha a választásokhoz közeledve a közoktatás ismét a pártcsatározások terepévé válna.

A PSZ nem mondott le a sztrájk eszközéről

Galló Istvánné többen a PDSZ elnökének november 23-i bejelentésével kapcsolatban is kérdezték. Mendrey László akkor azt mondta, a PDSZ sztrájkot szervezhet jövőre megfelelő támogatottság esetén. Galló Istvánné közölte, hogy a PSZ nem készül sztrájkra. A PDSZ nem kereste meg a PSZ-t, és azt sem tudják, milyen célért hirdetnének sztrájkot. „Ebben a pillanatban nem tudjuk, miért kellene sztrájkolni” – fűzte hozzá. Jelezte: a kongresszus meghallgatta a kormány és a sztrájkbizottság január 22-i megállapodásának teljesüléséről szóló beszámolót, és azt egyhangúlag elfogadta. Hozzátette: „Azt azért szeretném elmondani, hogy a Pedagógusok Szakszervezete a sztrájkbizottság és a

kormány közötti megállapodás aláírásával nem mondott le, és egy szakszervezet soha nem mond le a nyomásgyakorlás legkeményebb eszközéről. Féltreértés, ha bárki azt gondolja, hogy a Pedagógusok Szakszervezete, ha szükséges, ehhez az eszközhöz nem fog nyúlni. Ebben a pillanatban azonban mi úgy értékeltük, hogy a kormány betartotta a három pedagógus-szakszervezet alkotta sztrájkbizottsággal január végén kötött megállapodásban foglaltakat.” Hozzátette, a Kollektív Szerződést kedvezőnek értékeli, ugyanakkor azt továbbra is fenntartják, hogy a közoktatás átalakítása, az intézmények állami fenntartásba vétele, a Klik működése komoly problémákat vet fel, és igazságtalannak tartják a bérrendszert is.

Miért olyan fontos a Kollektív Szerződés?

„A kollektív szerződésnek mindig az a célja” – válaszolta kérdésre a PSZ elnöke –, „hogy egyrészt rendezettek legyenek a munkaügyi kapcsolatok, másrészt pedig a törvényben, a kormányrendeletben leírtakat tovább pontosítsa. A köznevelés átalakításával kapcsolatban a törvény és a hozzá kapcsolódó kormányrendelet rendkívül későn jelent meg, ami meglehetősen nehezítette az intézményben való munkaszervezést.” Hozzátette: „A kollektív szerződésben voltunk kénytelenek például a 32 óra kérdését rendezni – és ezt nem a törvény vagy nem a kormányrendelet rendezte –, ez is tulajdonképpen azt mutatja, hogy bizony elég hiányos a törvény, illetve a kormányrendelet, és ezt kényszerültünk a kollektív szerződésben rendezni. A kollektív szerződésről azt kell tudni, hogy az ugyanolyan törvény, mint hogyha a parlament vagy a kormány fogadta volna el, betartása kötelező érvényű a munkáltató számára. Amennyiben nem úgy tette, akkor munkaügyi per, munkaügyi vita kezdeményezhető, és a munkaügyi bíróságokon az élő, hatályos, aláírt, elfogadott kollektív szerződésben leírtakat teljes mértékben elfogadják. Ha azt a munkáltató megszegi, annak következményei vannak. Tehát a kollektív szerződés tulajdonképpen sok kérdésben teljesen egyértelmű és tiszta helyzetet teremt.”

M. I.

MEGTARTOTTA XXI. KONGRESSZUSÁT A PSZ

A küldöttek nagy tapssal fogadták a Kollektív Szerződés aláírását

A Pedagógusok Szakszervezete november 23-án tartotta XXI. Kongresszusát a Fáklya klubban. A résztvevők utólagos véleménye szerint rendkívül jó hangulatú, kulturált hangvételű esemény volt. A kongresszus kezdetekor *Galló Istvánné*, a PSZ elnöke tájékoztatta a jelenlevőket arról, hogy a Magyar Köznevelés Napján, azaz november 22-én a KLIK és a Pedagógusok Szakszervezete aláírta a Kollektív Szerződést. A kongresszusi küldöttek nagy tapssal fogadták a bejelentést. (A Kollektív Szerződés lapunk PL – Jogi útmutató részében, a „sárga oldalakon”, ahogy a PSZ honlapján is, teljes terjedelmében olvasható.) A kongresszus napirend szerint elfogadta a három szakszervezeti konföderáció egyesüléséről szóló előterjesztést. A konklúzió: a PSZ támogatja a hatékonyabb munkavállalói érdekvédelmi szervezet megalakítását. A második napirendi pontban a kongresszus a PSZ gazdálkodásának átalakításával kapcsolatos vitát folytatott. Erről döntés december 14-én, a PSZ soron következő, XXII. Kongresszusán fog születni. A kongresszus részletesen értékelte a pedagógus-sztrájbizottság és a kormány által kötött megállapodásban foglaltakat, valamint tekintettel a közelgő parlamenti választásokra, megfogalmazta elvárásait az oktatási rendszer jövőjével kapcsolatban. Az alábbiakban ezt olvashatják.

A Pedagógusok Szakszervezete XXI. Kongresszusának elvárásai az oktatási rendszer jövőjéről

A Pedagógusok Szakszervezetének XXI. Kongresszusa kinyilvánítja, hogy továbbra is kiáll azok mellett az elvek és értékek mellett, amelyeket a PSZ XX. Kongresszusa fogadott el az oktatási rendszer jövőjéről. Emellett azonban indokoltnak tartja ráirányítani a figyelmet arra, hogy a köznevelés rendszere az ország érdekeit, és nem az állam érdekeit kell, hogy szolgálja. Mindezekre tekintettel a XX. kongresszuson elfogadott záróközleményt a következőkkel egészíti ki:

1. A köznevelés rendszerének állami irányítás és állami fenntartás alá vonása átgondolatlanul, előzetes hatástanulmányok elkészítése és az érdekeltek bevonása nélkül valószínűleg meg. A létrejött hivatali rendszer keretei közé beolvasztott intézmények működőképességüket csak az intézmények vezetői, pedagógusai és más dolgozói átlagon felüli munkateljesítménye, erőfeszítése eredményeképpen őrizték meg. Az egyetlen intézményszervezetbe bevont köznevelési intézmények kiszolgáltatottak az állami akaratnak, a miniszter bármikor bármelyiket átszervezheti, összevonhatja, megszüntetheti.

A Pedagógusok Szakszervezete – mint az egyetlen reprezentatív és a legnagyobb ágazati érdekvédelmi szervezet – ezért a leghatározottabban követeli, hogy bevonása nélkül a miniszter ezekben a kérdésekben ne hozzon döntést. Követeli továbbá, hogy az állami intézményfenntartó tartsa tiszteletben a köznevelési intézmények törvényben biztosított szakmai önállóságát. Azokban a kérdésekben, amelyekben a köznevelési intézmények vezetői, nevelőtestületei jogosultak dönteni, semmilyen formában ne avatkozzon be.

2. A nemzeti köznevelésről szóló törvény az állami intézményfenntartó központ keretei közé beolvasztott köz-

nevelési intézmények részére nem biztosítja a költségvetési gazdálkodás lehetőségét, és vezetői részére korlátozza a munkáltatói jogok gyakorlását. Ezek nélkül a jogosítványok nélkül azonban a köznevelési intézmények törvényben biztosított szakmai önállósága nem tud érvényesülni.

A Pedagógusok Szakszervezete ezért a leghatározottabban követeli, hogy az állami intézményfenntartó központ intézményekre bontsa le a rendelkezésre álló költségvetési keretet, és a tervezésbe, valamint a rendelkezésre álló források felosztásába vonja be az érintett köznevelési intézmény vezetőjét. Követeli továbbá, hogy az állami intézményfenntartó központ a köznevelési intézményekben foglalkoztatottak feletti egyéb munkáltatói jogok gyakorlását engedje át az intézmény vezetőjének. Az intézményvezető bevonása nélkül az adott intézményre vonatkozóan kinevezésre, illetve a foglalkoztatás megszüntetésére ne kerüljön sor.

3. A pedagógusok új foglalkoztatási rendjének bevezetésére átgondolatlanul, előzetes hatástanulmányok elkészítése és az érdekeltek bevonása nélkül került sor. Az utolsó pillanatban, a tanévkezdés előtti napon jelentek meg azok a jogszabályok, amelyek alapján az egyes intézményekben el kellett készíteni a pedagógusok foglalkoztatását meghatározó dokumentumokat. Értelemszerűen ezért országosan egységes gyakorlat nem alakulhatott ki. Számos helyen megszüntették azokat a rendelkezéseket, amelyek alapján a pedagógusok részére tanórai foglalkozásokat és egyéb foglalkozásokat határozhatott meg a munkáltató. Sok esetben az előírt heti - 26 óra tanórai és egyéb foglalkozást meghaladóan kötelezték a pedagógusokat tanítani, mivel megfelelő szakember hiányában ellátatlanul maradtak volna feladatok. Egységes gyakorlat hiányában a

pedagógusokat indokolatlanul arra kötelezték, hogy bent maradjanak a köznevelési intézményben akkor is, ha arra nem volt szükség, akkor is, ha ehhez a feltételek nem álltak rendelkezésére.

A Pedagógusok Szakszervezete ezért a leghatározottabban követeli, hogy kerüljön felülvizsgálatra a pedagógusok „új munkaszervezési” formája. A 2013 szeptemberétől bevezetésre került rendszer eltérő terheléseket eredményezett ellenszolgáltatás nélkül. Ezért állítsák vissza az ún. kötelező óra intézményét oly módon, hogy intézménytípusonként határozzák meg a kötelező óraszámot, amely nem lehet több 22 óránál. Követeli továbbá, hogy ennél több óra tartása esetén a többletmunkát óradíjban fizessék ki. Töröljék el az ún. kötött munkaidőt. A kormány oldja meg a nyugdíjas pedagógusok továbbfoglalkoztatásának kérdéseit. A kormány vizsgálja felül a pedagógusokat megillető pótlékrendszert.

4. A pedagógusok munkája, a gyermekekkel való törődés nem igazodhat az állami elvárásokhoz. Minden pedagógus a rábízott gyermekekhez igazodva kell, hogy alakítsa a nevelés és oktatás folyamatát.

A Pedagógusok Szakszervezete ezért követeli, hogy az állami ellenőrzés rendszere és folyamata, a pedagógusok minősítési eljárása minden esetben egyénre szabott legyen, és fordítson figyelmet arra: az érintett pedagógus munkája milyen segítséget nyújtott a rábízott gyermekeknek ahhoz, hogy személyiségüket a lehető legteljesebb mértékben kiteljesítsék.

5. A pedagógiai munka elképzelhetetlen alkotói szabadság, a véleménynyilvánítás és a gondolkodás szabadsága nélkül.

(Folytatás a 7. oldalon)

Szüdi János

A „GERÉBI ÚTON”

Feltehetően az ország legjobb, leggyakorlottabb munkajogásza a Pedagógusok Demokratikus Szakszervezetének (PDSZ) elnöke. Számára elég volt rápillantani a Klik és a PSZ között létrejött kollektív szerződésre, hogy megállapítsa, abban semmi lényeges nincs. A kollektív szerződés tíz oldalon, tizenhét részben, több mint ötven pontban tartalmaz megoldásokat az állami fenntartásban működő intézményekben foglalkoztatott közalkalmazottak munkajogi helyzetének rendezésére. Nem alkalmas viszont a rossz jogszabály kijavítására, hiszen nem lehet ellentétes a jogszabályokkal. A foglalkoztatást meghatározó törvények keretei között kereshet kedvezőbb megoldásokat a közalkalmazottak munkavégzéséhez. Mindenre alkalmazni kell, akár szakszervezeti tag, akár nem, akár az aláíró szakszervezet tagja, akár nem. Így mindenkire alkalmazni kell azokat a rendelkezéseket, amelyek alapján a pedagógust csak kivételesen lehet több, különböző iskolában alkalmazni; a munkáltató nem tarthatja bent az iskolában, ha nincs olyan feladat, amely miatt az indokolt; a munkáltatónak óradíjat kell fizetnie, ha a pedagógus az előírtnál többet tanít, és díjazás jár a pedagógusnak, az az intézményben eltöltött heti munkaideje havi átlagban meghaladja a harminckét órát; a munkáltató megtéríti a munkavégzéssel együtt járó indokolt és igazolt költségeket; fizetett szabadnapot kap a pedagógus, ha tanul; beszámít a munkaidőbe, ha a pedagógusnak több iskola között kell utazni, és az is, ha a pedagógus az igazgató intézkedése miatt a lyukas óráját az iskolában tölti; amelyek alapján illetményelőleg vehető fel. A kollektív szerződés rögzíti az intézményvezető és a szakszervezeti „bizalmi” kapcsolatát, az egyeztetés kötelezettségét és menetét, konfliktus esetén a felettes szervekhez való fordulás lehetőségét.

Ezek valóban semmiségek. Annak, aki saját elhatározása alapján, az utolsó pillanatban kiugrott abból a szakszervezeti körből, amely sztrájkbizottságként tárgyal a kormánnyal, s amely megállapodást írt alá a köznevelésben foglalkoztatottak jóléti, szociális helyzetének rendezése céljából.

A szakszervezet dolga az, hogy tagjai szociális, gazdasági érdekeit védje. Ez sokkal nehezebb, mint a sztrájk lehetőségét egy éven át lebegtetni.

Ez a bloff mégis eredményesnek látszik. A PDSZ elnöke nem csinál semmit, csak „fikázza” a többieket. Közben megpróbált a Liga Szakszervezetek elnökével megerősítve külön tárgyalást kezdeni a miniszterrel. Nem is sikertelenül. A kapcsolatot felvették vele, ő kérte, hogy a tárgyalás alatt függesszék fel a sztrájk szervezését. Az elnök megígérte, de ígéretét most sem sikerült megtartania. Így Liga ide, Liga oda, nemkívánatos személy lett. Egyrésztől igazolja, hogy a Liga nem kormányzati szakszervezet, nem azért nyer minden pályázaton, másrésztől nagy szívességet tesz a kormánynak, ha megroggyantja a Pedagógusok Szakszervezetét.

Lehet, hogy a PDSZ elnöke vette át „Geréb” szerepét?

(Megjelent a Népszabadság 2013. november 29-i számában)

MEGTARTOTTA XXI. KONGRESSZUSÁT A PSZ

(Folytatás a 6. oldalról)

A Pedagógusok Szakszervezete ezért elfogadhatatlannak tartja, hogy a Nemzeti Pedagógus Kar alapszabálya vagy etikai kódexe bármilyen formában korlátozza a pedagógusokat e jogaik gyakorlásában. A Pedagógusok Szakszervezete kijelenti, hogy sem a munkáltatónak, sem a Nemzeti Pedagógus Karnak nincs joga ellenőrzés alá vonni a pedagógusok világnézetét, politikai hovatartozását, magánéletét. A leghatározottabban kiáll amellett, hogy a pedagógusok magánéletéhez való joga semmilyen formában nem sérülhet.

6. A pedagógusok előmeneteli rendszere nem szolgálja a köznevelési intézményekben folyó munka színvonalának emelését. A Pedagógusok Szakszervezete nem vitatja, hogy a pedagógusok jelentős része az új illetményrendszerben többletjövedelemre tett szert. Ez az előmeneteli rendszer azonban érzéketlen a többletjelzőmunkára, a minőségi munkára, nem ismeri el a többlettudást, és nem ösztönöz az új ismeretek megszerzésére.

A Pedagógusok Szakszervezete ezért a leghatározottabban követeli, hogy az előmeneteli rendszer ismerje el a pedagógus-szakvizsgát, és az érintetteket minél rövidebb idő alatt, minősítő vizsga nélkül, véglegesen sorolják át a Pedagógus II. fokozatba. Követeli továbbá, hogy az állami intézményfenntartó központ olyan jutalmazási rendszert dolgozzon ki, amely alkalmas a végzett munka alapján történő különbségtételre.

A Pedagógusok Szakszervezete XXI. Kongresszusa a parlamenti választásokon induló pártok oktatási programjának elemzésekor a fent leírt elvárások teljesülését fogja szem előtt tartani.

OLVASD, ÉS ADD TOVÁBBI!

A Pedagógusok Lapja évi előfizetési díja 5 százalék áfával 4500 forint. Az intézmények banki átutalással (számlaszám: 11707024-20100456) fizethetnek elő, az egyéni előfizetőknek csekket postázunk.

Az egész oldalas hirdetés (A/4-es formában, fekete-fehérben) 120 000 forint, a féoldalas 60 000, a negyedoldalas 30 000 forint. Az apróhirdetés szavanként 60 forint. Minden egyes díjtételt 27 százalékos áfa terhel. A hirdetések beküldésének határideje: a megjelenési hónap 3. napja.

PEDAGÓGUSOK LAPJA

Az OKÉT tevékenységében részt vevő
Pedagógusok Szakszervezete (PSZ)

hivatalos hírlapja és hírlevele

Főszerkesztő: Millei Ilona

Technikai szerkesztő: Márfiné Bécsi Erika

Szerkesztőség: 1068 Budapest, Városligeti fasor 10.

Telefon/fax: 322-8464

Levélcím: 1417 Budapest, Postafiók 11

Kiadja: a Pedagógusok Szakszervezete

Országos Irodája

1068 Budapest, Városligeti fasor 10.

Központi telefon: 322-8453

Felelős kiadó: Galló Istvánné elnök

Internet: www.pedagogusok.hu;

E-mail: pedlap@pedagogusok.hu

Terjeszti: a Pedagógusok Szakszervezete.

Évi előfizetési díj: 4500 Ft

Index: 26651 ISSN 0133-2260

EURÓPÁRA NYITOTT ABLAKOT A CIMES

Az oktatási szektorról folytatott párbeszéd felbecsülhetetlen

Budapesten fejezte be munkáját a Consultation and Information Management in European Schools (CIMES) november 14-én. A három nemzetközi és hét országos szemináriumról álló projekt célja annak a meghatározása volt, hogy hét partnerország pedagógus-szakszervezetei mennyire vesznek részt a társadalmi dialógusban, milyen befolyásuk van a dialógus folyamatára és eredményeire, hogyan járulnak hozzá annak fejlődéséhez, a társadalmi dialógus minőségének javításához. A projektben hét ország oktatási szakszervezete vett részt: kedvezményezett a Lengyel Pedagógusok Szakszervezete (ZNP) volt, amelyik a projektbe Magyarországról, Portugáliából, Bulgáriából, Romániából, Szerbiából és Montenegróból kapcsolt be szakszervezetet. Magyarországot a Pedagógusok Szakszervezete képviselte.

Mint ismert, az ETUCE sok pénzt fordít a szociális párbeszéd kiteljesítésére, az európai tanácsi direktívák érvényesülésének vizsgálatára (2002/14/EK irányelv). Ennek egyik kézzelfogható bizonyítéka volt a CIMES, amely a vezetés (vagyis a kormány, az intézményvezetők, a fenntartók) és az oktatási-nevelési intézmények dolgozói közötti információáramlás és konzultáció helyzetére volt kíváncsi a válság időszakában.

A projekt fő céljai az alábbiak voltak:

- a munkavállalók részvételét illető jogszabályozás és az Európai Unió politikájának az elemzése, különös tekintettel a 2002/14/EK irányelvre, valamint ezeknek az országos jogszabályozásba való bevezetési folyamatának a vizsgálata a partnerországok iskolai oktatására is hivatkozva;
- az információ, konzultáció, valamint a lengyel, portugál, magyar, bolgár, román, szerb és montenegrói pedagógus-szakszervezetek aktív részvételével kapcsolatos szükségek megvizsgálása;
- az ezeket a szükségeket kielégítő, magas színvonalú képzés biztosítása;
- a tanári képviselő szakvéleményének és hatékony kommunikációs képességeinek javítása az oktatási szektorban;
- a tanárok ismeretének növelése az információról és konzultációról kapcsolatos jogairól, azokról, amelyek kulcsfontosságúak a sikeres közösségi folyamatokban;
- a munkavállalók képviselői aktív részvételének támogatása a döntéshozás folyamatában a partnerországokban;
- az információ és konzultáció kulcsfontosságú szerepének és jelentésének támogatása, mint például a tanári szakszervezetek gyümölcsöző részvétele a közösségben fellépő társadalmi dialógus fejlesztésében;
- a bevált gyakorlatok, képességek és ötletek cseréje a partnerországok között;
- a nemzetközi együttműködés erősítése a partner szervezetek között.

Az egyes országok oktatási szakszervezeteinek képviselői a szemináriumok során beszámoltak arról, országukban milyen a kormány, az intézményvezetők, a fenntar-

tók és az oktatási-nevelési intézmények dolgozói közötti információáramlás. Erről összefoglaló anyag készült, amelyet az alábbiakban olvashatnak.

Miért van szükség a párbeszédre?

Komoly gazdasági válság idején az oktatási szektor, amely az országos és európai gazdaság egyik legfontosabb eleme, sok kihívás előtt áll. Az oktatási rendszer reformálásának vágyát egy versenyképesebb iskola létrehozásának az elképzelése erősíti úgy, hogy gyorsan eleget tudjon tenni a munkaerőpiac változó követelményeinek, és alkalmazkodjon az üzleti logikához. Az EU-s tagállamok oktatási rendszerei olyan változtatásokra vannak kényszerítve, melyekkel felkészíthetik az újabb generációkat az egész világban fellépő gazdasági változásokra, egyidejűleg megtartva a gazdasági fejlődést. Az európai iskolákban az ösztönzött kreativitás, együttműködés és interakció is elősegítheti a gazdaság versenyképességét, a kiegyensúlyozott fejlődést. Ez azonban csak akkor lesz lehetséges, ha megfelelő hozzáférést biztosítunk az oktatási szektornak az információkhoz és konzultációkhoz. Így érhetjük el a tanárok aktív részvételét az iskolákban hozott döntésekben, mind szakmai, mind pedig európai szinten.

Cél volt a párbeszéd erősítése

A 2002/14/EK irányelv bevezetésére azért került sor, mivel a Közösség intézményei különösen fontos céljukként jelölték meg a munkáltatók és a munkavállalók képviselői közötti társadalmi párbeszéd erősítését és fejlesztését.

A Közösség véleménye szerint a párbeszéd erősítése és a kölcsönös bizalom erősítése a vállalatoknál előreláthatóbbá teszi a foglalkoztatási változások kockázatait, rugalmasabbá teszi a munkaszervezést, és megkönnyíti a munkavállalók számára a vállalati továbbképzéseken történő részvételt, ráébreszti a munkavállalókat arra, hogy alkalmazkodniuk kell az új követelményekhez, javít a dolgozók munkaszervezési képességein, és segíti bevonásukat a vállalat tevékenységébe, jövőjébe és versenyképességének javításába.

A projektben részt vevő országok szakszervezetei egyhangúlag osztják ezt a nézetet. Álláspontjuk az, hogy a munkáltató tevékenységével kapcsolatos információszerezés (lengyel, portugál és montenegrói beszámoló), illetve a munkavállalók folyamatos továbbképzése (magyar és szerb beszámoló) hozzájárul az oktatási rendszer tökéletesítéséhez.

A részt vevő szakszervezetek aggódnak országaik oktatási rendszereiért

A CIMES projektben részt vevő szakszervezetek mély aggodalmukat fejezik ki országaik oktatási rendszereinek formája és minősége miatt. Az országos beszámolókból kiderül, hogy a szakszervezeti fél felkészülten vesz részt a kormány és a munkavállalók képviselőivel folytatott társadalmi párbeszédben, és megbízható, kompetens partnernek bizonyul.

Ez a tény sajnos nem változtat azon, hogy a munkavállalók tájékoztatása és a velük történő konzultáció folyamatának megítélése általában véve igen negatív. Annak ellenére, hogy Portugáliában, Romániában, Szerbiában és Montenegróban léteznek béregyezmény formájában megkötött kollektív szerződések, az információs és konzultációs folyamatok még ezekben az országokban sem valósulnak meg megfelelően.

A projekt résztvevőinek megfigyeléséből kiderül, hogy a szakszervezetek tárgyalófelei nem látják át az oktatás működését és szükségleteit, hiányzik belőlük a jó szándék, nem értékelik a fontos társadalmi kérdésekben folytatott tárgyalások jelentőségét. Nem kielégítőek a már bevezetett információs és konzultációs folyamatok sem.

Az oktatási szektorban és szektorról folytatott párbeszéd célja azonban nem becsülhető le. Csak a munkavállalók, a munkáltatók és a kormány közös együttműködése, a munkavállalók hangjának megértése árán érhető el, hogy az iskola a társadalom sikerforrása legyen mind a művészetek és a tudomány terén, mind pedig egy innovációs és vonzó gazdaság kialakításában.

BALOG ZOLTÁN A BIZOTTSÁG ELŐTT

A kormány jövő ősztől szeretné bevezetni a kötelező óvodáztatást

Az emberi erőforrások minisztere azt kérte, az Országgyűlés oktatási és tudományos bizottsága támogassa a kormánynak azt a szándékát, hogy a kötelező óvodáztatás ne 2015 szeptemberében, hanem már jövő ősztől életbe léphessen. Balog Zoltán december 3-án a bizottság előtti éves meghallgatásán azt mondta: az egyéves csúsztatásról szóló módosító javaslat elfogadása abból fakadt, hogy nem voltak ismertek a pontos számok. Jelezte, hajlandóak költségvetési forrásokat adni, a számítá- sok még folynak, de várhatóan 6-8 milliárd juthat e célra.

Az elmúlt évet értékelve a köznevelés területéről a keretfeltételek változását emelte ki. Január 1-jével az önkormányzatok által fenntartott iskolák jelentős része állami fenntartásba került, e célra létrehozták a Klebelsberg Intézményfenntartó Központot (Klik). Az oktatásszervezés teljes átalakítása idén szeptemberben indult, az új rendszer alapvetően a járási tankerületekre épül – jelezte. Kitért arra, egyetlen intézmény sem szűnt meg, legfeljebb összevonás történt.

Balog Zoltán a pedagógus-életpályamodellről azt mondta: fontos és méltányos volt megemelt béreket kapcsolni a megnőtt munkaterhekhez, s a béremelést a gyermekvédelemben és a szakszolgálatban dolgozókra is kiterjesztették. Fontosnak nevezte, hogy a

sztrájkbizottságban részt vevő öt tömörülés közül négyvel meg tudtak állapodni. Ebből következett a kollektív szerződés – tette hozzá, és reményét fejezte ki, hogy a munkaidővel, túlórákkal kapcsolatos kérdéseket megnyugtatóan rendezték. Kitért arra, az erkölcs- tan bevezetése olyan adósság volt, amelyen a környező országok már túl vannak. Hozzátette: bízik abban, hogy a mindennapos testnevelés hamarosan sikertörténet lesz. Szólt a Határtalanul! program bővítéséről, amelynek kerete 470 millióról 1,3 milliárdra nő majd 2014-ben. Szerinte a tankönyvellátás átalakítása sikeresen megvalósult. Jelezte: a téli közmunkaprogram keretében 50 ezer embert alapkompétencia-képzésbe vonnak be, további 50 ezret pedig OKJ-képzésbe.

Pokorni Zoltán (Fidesz) szerint az életpályamodell céljainak megvalósulását mérni kell az első években, és ha szükséges, változtatni kell. Hiller István (MSZP) azt mondta, hogy a járási-tankerületi forma jó rendezési elv, arra hosszú távon lehetne építeni, de a Klik helyi és központi szinten egyaránt alkalmatlan a feladata ellátására, és azt meg kellene szüntetni.

Balog Zoltán válaszában jelezte: a pedagógusok bére – a jogszabály alapján – a minimálbér növekedéséhez kapcsolódva januárban ismét nőni fog. A tapasztalatok alapján szerinte is lehet még felelősséget átruházni a tankerületi vezetőkre.

Forrás: MTI

HOFFMANN IGAZOLTA MAGÁT

PISA-felmérés: rosszabb volt a magyar diákok teljesítménye az OECD átlagánál

Roszsabb volt a magyar diákok teljesítménye az OECD-átlagnál a 2012-es PISA-felmérés eredményei szerint. A december 3-án nyilvánosságra hozott eredményeket Hoffmann Rózsa köznevelési államtitkár budapesti sajtótájékoztatóján úgy értékelte, a felmérés alátámasztja, hogy a köznevelés megújítása nem tűrt halasztást.

Az államtitkár ismertetése szerint a 2012 tavaszán készült mérések alkalmával a diákok teljesítménye a szövegértés, a matematika és a természettudományok területén is alacsonyabb lett az Európai Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet, az OECD átlagánál. A mérésben részt vevő fiatalok többsége 2003-ban kezdett iskolába járni, a romló eredmények iskolás koruk kezdeti szakaszának kritikus következményei – állapította meg Hoffmann Rózsa. A PISA-vizsgálat a világ legfejlettebb országait tömörítő gazdasági szervezet, az OECD nemzetközi tanulói teljesítménymérési programja, amelyet 2000-ben indítottak el, és háromévenként ismételnék meg. Ennek keretében az olvasás-szövegértés, a matematika és természettudományok területén mérik a diákok – főként gyakorlati – ismereteit. 2009-ben a vizsgált három terület közül a szövegértésnél volt némi javulás, a másik két területen azonban nem volt változás.

Hoffmann Rózsa elmondta, 2000 óta mindig volt kisebb-nagyobb hullámváz, a 2012-es az első év, amikor mindhárom területen egyaránt az átlag alatt maradt a 15

évesek eredménye. Matematikából a 29., szövegértésben a 22., a természettudományok területén a 23. helyen végeztek a magyar diákok a 34 OECD-államból. Az államtitkár hangsúlyozta, hogy a korábbi oktatásirányítás lépései nem hoztak érdemi javulást, ezért visszamenőlegesen is igazolva látják a jelenlegi kormány által meghozott intézkedéseket. Felidézte, hogy 2003-ban módosult a Nemzeti alaptanterv, amelyből kivették a kötelezően megtanítandó tartalmakat, és az iskolák külső szakmai ellenőrzése sem működött, a kompetenciafejlesztést szembefordították az ismeretszerzéssel, az évismétlés pedig tiltott volt.

Hoffmann Rózsa a mostani kormány intézkedéseire emlékeztetve szólt a tanfelügyelet, a külső szakmai ellenőrzés rendszerének elindításáról, továbbá arról, hogy felújítják a szaktanácsadói, tantárgygondozói rendszert, és elindult a jelentős béremelés magában foglaló életpályamodell is. A meghozott intézkedésektől és folytatásuktól azt remélik, hogy a következő mérések jelentős javulást mutatnak, ha nem is három, de hat év múlva.

Balácsi Ildikó, a PISA nemzeti projektvezetője, az Oktatási Hivatal közoktatási mérési osztályának vezetője hangsúlyozta, hogy a 2003-as felmérésnél 490 pont volt az átlageredmény, míg tavaly 477. Szövegértésből az OECD-átlag 496 pont volt, matematikából 494, természettudományokból pedig 501. A magyar tanulóknak szövegértésből 488, matematikából 477, természettudományokból 494 pont volt az eredményük. Matematikából és természettudományokból szignifikáns a romlás – vetette össze a mostani adatokat korábbi felmérésekkel. Megjegyezte, hogy az idén először mért digitális szövegértés területén az átlageredmény a 27–29. helyre volt elegendő. Az esélyegyenlőség területén az eredmények 2000 óta változatlanok. Magyarországon nagyok a különbségek a gyengébb és jobb háttérű tanulók között, és a családi háttér jobban befolyásolja a tanulók eredményét az OECD-átlagnál.

Csapó Benő, a PISA Igazgató Tanácsának magyar tagja és alelnöke azt mondta, az oktatás minőségének javítása nem pénzkérdés.

Forrás: MTI

SEGÍTSÉGNYÚJTÁSRA SZÓLÍT FEL A PSZ ELNÖKE

A választott szakszervezeti tisztségviselő munkajogi védelmet élvez

A Pedagógusok Szakszervezetének (PSZ) elnöke, *Galló Istvánné* 2013. november 14-én levelet küldött a PSZ alapszervezeti titkárainak. Ebben arra hívja fel a figyelmet, hogy egyes iskolákban a foglalkoztatásban jogsértő gyakorlatok alakultak ki, és arra kéri a PSZ választott tisztségviselőit, nyújtsanak segítséget minden pedagógusnak jogaik érvényesítéséhez. Felhívja rá a figyelmet, hogy a választott tisztségviselő munkajogi védelmet élvez, hogy az intézményvezető nem háríthatja el a szakszervezeti tisztségviselő fellépését! Levelét az alábbiakban betűhíven közöljük.

Kedves Titkár Kollégák!

I.

A Magyar Országgyűlés és a Kormány döntései alapján teljes egészében megváltoztak azok a szabályok, amelyek szerint a pedagógus-munkakörben foglalkoztatottnak el kell látniuk feladataikat. A Kormány a foglalkoztatás kérdéseit meghatározó kormányrendeletét a lehető legkésőbbi időpontban, 2013. augusztus 30-ai dátummal jelentette meg. Az azóta eltelt időszak sem volt elégséges ahhoz, hogy minden rendelkezés valóságos értelme és tartalma „feltárára kerüljön”. Az állami intézményfenntartó központ egyes tanterületeiben, illetőleg az egyes iskolákban számos foglalkoztatási kérdésben eltérő, és a Pedagógusok Szakszervezete szerint törvénytörő gyakorlat kezd kialakulni.

Kérem a Pedagógus Szakszervezet választott tisztségviselőit, nyújtsanak segítséget az adott iskolában minden pedagógusnak jogaik érvényesítéséhez, függetlenül attól, hogy szakszervezetünk tagja-e vagy sem. Kérem továbbá, hívják fel a figyelmét mindazoknak, akik nem tagjai a Pedagógusok Szakszervezetének, hogy jogsegélyszolgálatunk minden szakszervezeti tag részére segítséget tud nyújtani a hatóságok és a bíróságok előtti – adott esetben a munkáltatóval szemben lefolytatott – egyeztetési eljárásokban. Meg kell értetni a köznevelés intézményeiben dolgozókkal, hogy jogaik megvédése érdekében az adott munkahelyen együtt, közösen tudnak csak eredményesen fellépni.

A választott szakszervezeti tisztségviselő munkajogi védelmet élvez. Közalkalmazotti jogviszonyának felmentéssel történő megszüntetéséhez, a munkakörétől eltérően más munkakörben történő foglalkoztatásához vagy más munkáltatóhoz történő átirányításához a közvetlen felsőbb szakszervezeti szerv egyetértése szükséges. Ezen túl a Kormány és a Sztrájbizottság között létrejött megállapodás alapján monitoring rendszer működik az állami intézményfenntartó központban, amelynek lényege, hogy minden jogellenes cselekmény jelzésére mód és lehetőség van a

munkáltató, a tankerület vezetője felé. Amennyiben pedig helyben nem születik megoldás, a Pedagógusok Szakszervezetének alelnöke közvetlenül veszi fel a kapcsolatot az állami intézményfenntartó központ elnökével.

II.

Annak érdekében, hogy a munkahelyi érdekvédelem minél hatékonyabb legyen, a következőkre hívom fel a figyelmüket:

1. Az állami intézményfenntartó központ által fenntartott köznevelési intézményekben az intézmény vezetője jogosult és köteles az adott köznevelési intézményben foglalkoztatottak tekintetében gyakorolni a munkáltatói jogokat. Nem terjed ki ez a joga a kinevezésre és a közalkalmazotti jogviszony megszüntetésére, valamint azokra a döntésekre, amelyek érintik a bérghazdálkodás kérdéseit. [Nkt. 61. § (6) bek.] E rendelkezésből következően a munkahelyi választott szakszervezeti tisztségviselő egyeztető partnere az adott intézmény vezetője. Az intézmény vezetője nem háríthatja el a választott szakszervezeti tisztségviselő „fellépését”. A választott szakszervezeti tisztségviselő jogosult a közalkalmazottakat tájékoztatni a foglalkoztatással összefüggő kérdésekben, jogosult a munkáltatótól az intézményben foglalkoztatottakkal összefüggő gazdasági és szociális kérdésekben tájékoztatást kérni, jogosult a munkáltatói intézkedéssel, döntéssel vagy annak tervezetével kapcsolatos véleményét a munkáltatóval közölni, és ezzel összefüggésben konzultációt kezdeményezni. [Mt. 272. §]

2. A pedagógus-munkakörben foglalkoztatottak heti teljes munkaidejének nyolcvan százaléka az úgynevezett kötött munkaidő, amely alatt a pedagógus az intézményvezető által meghatározott feladatokat köteles ellátni. A munkaidő fennmaradó részével a pedagógus maga „rendelkezik”, munkaideje beosztását vagy felhasználását maga jogosult meghatározni. Ezért a munkáltató nem állapíthat meg olyan munkaidő-beosztást, amelynek kö-

vetkeztében harminckét óránál többet kell a pedagógusnak a nevelési-oktatási intézményben, illetve a pedagógiai szakszolgálat intézményében benntartózkodnia. Értelmszerűen ezt a kérdést havi átlagban kell vizsgálni, hiszen az egyes feladatok végrehajtása eltérő igénybevételt jelenthet a különböző tanítási heteken. Amennyiben azonban havi átlagban a heti harminckét óra benntartózkodási időt túllépi, a pedagógus az előírtnál több munkát végzett, részére külön díjazást kell a munkáltatójának kifizetni.

Ezért rendkívül fontos, hogy a munkaidő-nyilvántartásból egyértelműen kiderüljön, hány órát tartózkodott egy nap, egy héten, egy hónapon belül a pedagógus az intézményben. A választott szakszervezeti tisztségviselő hívja fel az érintettek figyelmét arra, hogy minden, a munkáltató által elrendelt feladat végrehajtására történő benntartózkodást tüntessenek fel a munkaidő-nyilvántartásban.

Ha kell, a választott szakszervezeti tisztségviselő vegye át az érintettektől a munkáltatói nyilvántartást, és adja át a munkáltató részére azokat. Ne engedjék meg, hogy munkáltatói utasítás alapján a pedagógusok ne tüntessék fel a harminckét óra feletti benntartózkodást. [Nkt. 62. § (5) bek.]

3. A pedagógus munkaköri feladatként a teljes munkaidő ötvenöt-hatvanöt százalékában köteles tanórai és egyéb foglalkozást megtartani. Ez annyit jelent, hogy a pedagógusnak egy héten huszonkettő-huszonhat tanórai és egyéb foglalkozása lehet. A kötött munkaidő fennmaradó részében azonban a pedagógus eseti helyettesítés ellátására kötelezhető. Mindebből az következik, hogy a pedagógusok a közalkalmazotti kinevezésükben feltüntetett illetményért legfeljebb heti huszonhat órát kötelesek tanítással eltölteni. Ezen felül eseti helyettesítés ellátására kötelezhető anélkül, hogy a munkáltató ellenszolgáltatást fizetne érte.

(Folytatás a 11. oldalon)

SEGÍTSÉGNYÚJTÁSRA SZÓLÍT FEL A PSZ ELNÖKE

(Folytatás a 10. oldalról)

Az eseti helyettesítés elrendelésére azonban csak kormányrendeletben meghatározott feltételek fennállása esetén van lehetősége a munkáltatónak, nevezetesen akkor, ha

- a munkakör nincs betöltve, a pályázati eljárás idejére,
- a munkakör nincs betöltve, és az álláshelyre kiírt nyilvános pályázat sikertelen volt, feltéve, hogy a munkaközvetítési eljárás is sikertelen maradt, és a pedagógusok állandó helyettesítési rendszerében sem áll rendelkezésre megfelelő szakember,
- a betöltött munkakör feladatainak ellátása betegség, baleset vagy egyéb ok miatt váratlanul lehetetlenné vált. Egy pedagógusnak az eseti helyettesítés alapján elrendelt tanórai és egyéb foglalkozása egy tanítási napon nem haladhatja meg a két órát, egy tanítási héten pedig a hat órát. Az eseti helyettesítéssel érintett napok száma pedig egy tanítási évben nem lehet több harminc tanítási napnál.

– a betöltött munkakör feladatainak ellátása betegség, baleset vagy egyéb ok miatt váratlanul lehetetlenné vált. Egy pedagógusnak az eseti helyettesítés alapján elrendelt tanórai és egyéb foglalkozása egy tanítási napon nem haladhatja meg a két órát, egy tanítási héten pedig a hat órát. Az eseti helyettesítéssel érintett napok száma pedig egy tanítási évben nem lehet több harminc tanítási napnál.

Az intézményi szakszervezeti tisztségviselő feladata, hogy ennek pontos dokumentálását folyamatosan figyelemmel kísérje.

4. Abban az esetben, ha a pedagógusnak a munkáltató a heti huszonhat óránál és az eseti helyettesítésen kívül, vagy az eseti helyettesítésre rendelkezésre álló idő túllépésével további tanítási órát vagy egyéb foglalkozás megtartását rendelik el, a pedagógus rendkívüli munkát végez, és ezért díjazás illeti meg.

Tisztelt Titkár Kollégák!

Minden értelmezésre váró kérdésre lehetetlen kitérni. Ha bármilyen jogszabály értelmezési problémájuk van, azt a psz@pedagogusok.hu e-mail címre jelezzék jogi szakértőinknek.

Kérem, tüntessék fel e-mail címüket, s azt, hogy hol, milyen intézményben, milyen tisztséget töltenek be.

Budapest, 2013. november 14.

Üdvözlettel:

Galló Istvánné PSZ-elnök

HÚSZSZÁZALÉKOS BÉRKÖVETELÉS A KÖZSZOLGÁLATBAN

Az Országos Közfoglalkoztatási Érdekegyeztető Tanács (OKÉT) Munkavállalói Oldalán (MVO) részvételi jogosultsággal rendelkező országos szakszervezeti konföderációkhoz tartozó, 28 ágazati szakszervezet 2013. november 18-án létrehozta a Közfoglalkoztatási Szakszervezetek Demonstrációs és Sztrájkbizottságát („Közdemosz”). A „Közdemosz” legfőbb követelése, hogy a közfoglalkoztatási munkavállalók 2014. január 1-jétől 20 százalékos béremelésben részesüljenek.

A „Közdemosz”-t alkotó szakszervezetek: Értelmiségi Szakszervezeti Tömörüléshez tartozó ágazati szakszervezetek: Agrárokztatási és Kutatási Dolgozók Szakszervezete, Egészségügyi Dolgozók Szakszervezeti Testülete, Erdészeti Dolgozók Szakszervezete, Felsőoktatási Dolgozók Szakszervezete, Környezetvédelmi és Vízügyi Dolgozók Szakszervezete, Nyugdíjbiztosítási Dolgozók Közfoglalkoztatási Szakszervezetek Szövetsége, Orvosegyetemi Szakszervezetek Szövetsége, Társadalombiztosítási Dolgozók Szakszervezete, Tudományos Dolgozók Szakszervezete.

Független Szakszervezetek Demokratikus Ligájához tartozó ágazati szakszervezetek: Balassi Bálint Rendőrszakszervezet, Dél-alföldi Rendőrszakszervezet, Független Rendőrszakszervezet, Honvéd Szakszervezet, Könyvtári Dolgozók Független Szakszervezete, Központi Rendőrszakszervezet, Magyar Közfoglalkoztatási Dolgozók Független Szakszervezete, Magyar Orvosok Szakszervezete, Pedagógusok Demokratikus Szakszervezete.

Magyar Szakszervezetek Országos Szövetségéhez tartozó ágazati szakszervezetek: Honvédségi Dolgozók Szakszervezete.

Munkástanácsok Országos Szövetségéhez tartozó ágazati szakszervezetek: Független Egészségügyi Szakszervezet, Rendészeti és Közigazgatási Dolgozók Szakszervezete, Vám- és Pénzügyi Dolgozók Szakszervezete.

Szakszervezetek Együttműködési Fórumához tartozó ágazati szakszervezetek: Belügyi, Rendvédelmi és Közfoglalkoztatási Dolgozók Szakszervezete, Közgyművelődési Dolgozók Szakszervezete, Közfoglalkoztatási Szakszervezetek Szövetsége, Magyar Köztisztviselők, Közfoglalkoztatottak és Közfoglalkoztatási Dolgozók Szakszervezete, Pedagógusok Szakszervezete.

Országos konföderációnak nem tagja: Hivatásos Tűzoltók Független Szakszervezete.

A „Közdemosz” Operatív Bizottságának tagjai: Boros Péterné, a Magyar Köztisztviselők, Közfoglalkoztatottak és Közfoglalkoztatási Dolgozók Szakszervezete főtitkára, Holecz Gábor, a Vám- és Pénzügyi Dolgozók Szakszervezete elnöke, dr. Kuti László, a Tudományos Dolgozók Szakszervezete elnöke, Mendrey László, a Pedagógusok Demokratikus Szakszervezete elnöke és dr. Zsiga Imre, a Honvédségi Dolgozók Szakszervezete elnöke.

CSAK EGY IGEKÖTŐ?

Arany János verseit vettem elő, s a kötet szinte magától nyílt ki A walesi bárdoknál. Nem csoda, hiszen gyakran kezdtem az olvasást ezzel a költeménnyel, amelyet először még gyerekkoromban édesapámtól hallottam. Akkor talán csak a vers ritmusa, lüktetése fogott meg, idő kellett ahhoz, hogy ráérezsek a be nem hódolás csodálatos költői megjelenítésére:

„Ötszáz, bizony, dalolva ment / Lángsírba velszi bárd: /

De egy se birta mondani / Hogy: éljen Eduárd. –”

A büntetés formája mostanra jelentősen módosult, „mindössze” a munkahely elvesztése lehet a következménye a nyílt, kendőzetlen, a rendszer kívánalmaival szembemenő véleményalkotásnak. Ezért aztán sunnyog a pedagógustársadalom, miként azt teszi a teljes magyar társadalom túlnyomó része is.

Négy szemközti beszélgetésekben elhangzik, hogy lám, a testület azon tagjai kapták a legnagyobb béremelést, akiknek a munkája finoman szólva sok kívánnivalót hagy maga után, hogy nem érték, ha valaki több szakot tanít, az sem, ha az évek során folyamatosan képezte magát, és a többség a háta közepére sem kívánja a tervezett Nemzeti Pedagógus Karban való kötelező tagságot. Jellemző módon a változás érdemtelen haszonélvezői azok, akik hangosan hallatják a hangjukat, hiszen ez a hang szépen belesimul a sikerpropagandába. Számukra nem jelent gondot a tanári önállóság, kezdeményezőkétség visszaszorítása, többnyire híján is vannak ilyesfajta képességeknek. Ők azok, akik igazodni akarnak, miközben a csendes többség eligazodni szeretne. Csak egy igekötő a különbség.

Csak egy igekötő a különbség?

-kiss-

MERT VÉTKESÉK KÖZT CINKOS, AKI NÉMA

Megjelent dr. Szüdi János legújabb kötete

Ennek a könyvnek nem lett volna szabad megjelennie – mondta dr. Szüdi János, mikor arról kérdeztem, mikor lesz a bemutatója legújabb, MERT VÉTKESÉK KÖZT CINKOS, AKI NÉMA című kötetének. Szerzők ritkán nyilatkoznak így épp most megjelenő művükről. Hogy mégis mi volt a keserűség oka, az talán a kötetnek a szerző által írt bevezető gondolataiból világossá válik.

„Közzoktatás és hatalom címmel jelentek meg 2009-ben azok az írásaim, amelyekben megpróbáltam leírni az általam látottakat, legtöbbször a közzoktatás szemüvegén keresztül nézve a világot. Ennek indokát az említett könyv előszavában foglaltam össze:

»Aki tükörbe néz, észreveszi – ha akarja –, hogy ferde az orra. Vajon létezik-e tükör, amelybe beletekintve észlelhetők a társa-

sukért küzdenek, és sokuktól egyébként sem állnak távol azok az elvek és megoldások, amelyekre a köznevelés rendszere épül. Megtehettem!

Az igazság az, hogy a szülők sem álltak ellent. Nem, mivel még nem látják, nem is láthatják, hogy a tanuláshoz való jog szűkítése miképpen érinti majd gyermekük jövőjét. Megtehettem!

dául arra: Van-e az országnak érvényes alkotmánya? Kiknek épül a „Jó állam” a Magyar Köztársaság romjain? Mi a különbség a törvények és az ukázok között? Miért államosították a közzoktatást? Szabad-e, lehet-e hallgatni egy olyan korban, amikor a 2010-ben tartott választáson kapott 2 és fél millió szavazat birtokában egy politikai erő veszi a bátorságot ahhoz, hogy megvál-

toztasson – szándéka szerint – egy országot, tízmillió ember hazáját, oly módon, hogy csak a hozzá hű gazdagok érezzék benne jól magukat? A választ dr. Szüdi János legújabb könyvének a címében a jól ismert Babits-idézzel adja meg: ...MERT VÉTKESÉK KÖZT CINKOS, AKI NÉMA

Dr. Szüdi János kollégánk a PSZ Országos Irodájában, jogász, aki 25 évig a közzoktatás minisztériumi irányításában dolgozott, 2002 és 2010 között államtitkári feladatokat látott el. Közel 150 – a Népszavában, a Népszabadságban, az Élet és Irodalomban és a GALAMUS oldalon megjelent – írás szerzője, aki rövid írsaiban fejtette ki a véleményét az elmúlt három és fél év eseményeiről. Ebben a kötetben

ezeket fogta egy csokorba.

A könyv a Wesley János Lelkészképző Főiskola (1086 Budapest, Dankó u. 11.) kiadásában jelent meg fia, Szüdi János illusztrációival.

Megvásárolható Budapesten, a Dankó u. 11.-ben, megrendelhető az 1086 Budapest, Dankó u. 11. címen vagy interneten. Az internetes elérhetőség: dankojegyzet@mailbox.hu Bankszámlaszám: 11708001-20528742. Kapcsolattartó: Bakó Julianna (+36 1 2105400/111 vagy 187-es mellék).

A kötet ára 2000 forint, postai küldeményként 2500 forint. A Pedagógusok Szakszervezetének tagjai – tagsági könyvük bemutatása, számuk megküldése esetén – 300 Ft/db kedvezményt kapnak. Lássuk be, nem sok ez a tisztánlátásért.

dalmi torzulások? Nyilvánvaló a válasz, igen. Ilyen tükör például a közzoktatás, amelynek rezdülései, problémái még annak is jelzik, hogy valami nincsen rendjén, aki nemhogy tükörbe, de még egy kormozott üvegbe sem szeretne beletekinteni. Másfél millió gyermekről és szüleikről, a velük foglalkozó több mint kétszáz ezer emberről egyszerűen nem lehet megfeleledkezni, akkor sem, ha minden a legnagyobb rendben van. Különösen igaz ez akkor, ha bármilyen gond van.»

A közzoktatás és a hatalom »párviadala« véget ért. E területen a hatalom még a látszatra sem ügyelt. Az állam nyíltan felszámolta a tanítás szabadságát, korlátozta a tanuláshoz való jogot, »lenyúlt« az oktatás rendszerét. Megtehettem!

Az igazság az, hogy a pedagógusok nem álltak ellent. Nem, mivel a napi megélheté-

Az igazság az, hogy a szabadságjogok visszavételéért való »sopánkodás« ma még »úri huncutságnak« számít.

A tanítás szabadsága, a véleménynyilvánítás szabadsága, a sajtószabadság édes testvérek. Hazánkban azonban ez a három testvér nemkívánatos. Őket ott látják szívesen, ahol a hatalom birtokosai nem abban a tévhitben ringatják magukat, hogy csak nekik lehet igazuk.

A hatalom a reménytelenség, a kiszolgáltatottság és a megfélemlítés fegyverével tesz lakatot sokak szájára. Időszerű ezért ismét bemutatni az elmúlt három év történéseit abban a reményben, hogy a három testvér igen rövid idő elteltével ismét nálunk is szívesen látott lehet.»

S hogy milyen kérdésekre keresi Szüdi János a választ legújabb kötetében? Pél-

ÖN MIT TETT MA AZ ÉHEZŐ GYEREKEKÉRT?

Hasonlatosan a Parti Nagy-mesékhez – ha nem is olyan humorosan –, ez a történet is tükröt tart a XXI. század nem túl vidám második évtizedének Magyarországa elé. Az elé a Magyarország elé, ahol jelenleg egymillió gyerek él a létminimum alatt, közülük több tízezer éheznek. Bár igaz történet, főhőse iskolai büfés létére mégis a népmesék legkisebb fiújához hasonlít, a jó szándékú hóshöz, aki lehetőségeihez képest ahol tud, segít, aki nem arra vár, hogy valakik valahol megoldják a problémát, hanem amennyit a maga erejéből megtehet, annyit meg is tesz.

Lássuk hát, hogy is szól ez a nagyon is igaz mese? Van ebben a fővárosban egy kerület, ebben a kerületben van egy gimnázium, ebben a gimnáziumban van egy iskolai büfés, aki nem tudja elnézni, ha gyerekek éheznek. Márpedig vannak ilyenek. No meg olyanok is, akik ugyan nem éheznek, de sem elegendő, sem igazából nekik tetsző ételhez nem jutnak, akiknek a croissant, az ilyen-olyan csiga, egyéb finomság oly távoli csemege, amihez még hírből sem jutnak hozzá. Bizony, ilyen gyerekek ma már egy fővárosi gimnáziumban is vannak. Az ok oly hétköznapi lehet, mint hogy a szülők elváltak, és az őt nevelőnek nem jut a szűkösségtől illyesmire. Vagy olyan gyerekek ők, akiknek a szülei elvesztették a munkahelyüket, netán a családnak háromszorosára nőtt a jobb élet reményében felvett hitele, és örülnek, ha mindennapi éhüket el tudják verni. Az biztos, hogy a gyerekek önhibájukon kívül kerültek ilyen nehéz helyzetbe.

Nos, mesénk hőse gondolt egy merészet – ha nem lenne túl frivol, azt mondanám, mert nagyot álmodni –, és úgy döntött, amikor a büfé bezár, a megmaradt, el

nem adott pékárut gondosan zacskóba csomagolja, beteszi a hűtőbe, és másnap reggel a mikróban megmelegíti, hogy aztán odaadja az illetékes pedagógusnak. Ő az, aki pontosan tudja, kik azok a rászoruló gyerekek, akiket be kell invitálnia a szobájába egy „meleg reggeli” reményében.

Persze volt ennek eredője, kezdetben a délután ottmaradtaknak, a sportolóknak tették ki a megmaradt péksüteményt, három éve pedig az igazgatónő kérte azt tőle, hogy a rászorult gyerekeknek készítsenek valami olcsó reggelit. Akkor a tej mellé párizsis zsemlet kínáltak 100-150 forintért, de nem kelt el, minden ott maradt. Merthogy a gyerekek nagyon önértékesek, szégyellik is magukat, hisz „ciki” „alamizsnát” elfogadni. Így az akkori gyermekvédelmis – mert akkor még létezett ilyen státusz – úgy oldotta meg a helyzetet, hogy a szobájába vitte az ennivalót, és egyenként odahívta magához azokat, akikről tudta, hogy jólesne nekik, szükségük is lenne rá, csak nem akarnak lúzernek látszani. A módszer megmaradt, no meg szerencsére a gyermekvédelmi feladatot

ellátó kolléga is, csak ma másmilyen pozícióban osztja a „meleg reggelit”.

Büfés úr 27 éve vezet iskolai büfét a feleségével, és elbeszéléséből kiderül, minden évben van kedvenc osztályuk. A srácok hozzájuk járnak elmondani a bánatukat, örömeiket. „Olyanok vagyunk, mint egy nagy család, sőt sokszor már-már lelki szemetesládának használnak minket” – nevet rám. Elárulja, hogy a gyerekeknek még felírószámjuk is van, ha valamelyikük nem tud fizetni, akkor hitelt kap a hónap végéig. „Persze azért látom, ha van egy kis pénzük, azt szívesebben viszik a Mekibe!” – néz rám fejcsóválva. Érti ő ezt, no meg azt is, hogy már magasabb igényeik vannak, mint a szüleié volt.

Hogy amit csinál, az jótékonykodás lenne? A büfés úr azt mondja, ezt minden más iskolai büfés is megtehetné. Csak odafigyelés kell, no meg az az alapelv, amit ő mindig is vallott: „Az ember élelmiszert nem dob ki, mindennek hasznosulnia kell!”

Én meg azt mondom, az is kell, hogy szeresse a gyerekeket. Úgy tűnik, ebben nála nincs hiány. -emi-

TANÁCSKOZOTT AZ ÓVODAI TAGOZAT

A naponta változó törvények világában van igazán szükség a szakszervezetre és a tagozatokra

Bár úgy tűnik, hogy a közoktatás rendszerének átalakítása után a legbékésebb „sziget” az óvodák jelentik, a novemberi országos tanácskozás mégis azt bizonyította, hogy számos gonddal küzd ez a terület is. Az „Óvodák a köznevelésben” címmel dr. Szüdi János oktatásügyi szakértő konzultációval egybekötött előadását követően számos kérdés hangzott el, melyekre tőle és dr. Selmeciné dr. Csordás Máriától, a szakszervezet vezető jogtanácsától, valamint dr. Varga Mária Beáta munkajogi szakértőtől kaptunk választ.

Felmerült például a kötött és kötetlen munkaidő speciális helyzete az óvodapedagógusi munkakörben. A válasz egyértelműsítette: a 32 óra kötött munkaidőn felül elrendelhető, plusz heti négy óra csak eseti lehet. Az óvodapedagógusokra is ugyanúgy vonatkozik mint fő szabály a nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXCV. tv. idevonatkozó rendelkezése, miszerint a kötött munkaidő heti 32 óra, és a teljes munkaidőből (heti 40 óra) a fennmaradó nyolc órával a pedagógus maga rendelkezik. Ha a 32 órán túl számára az óvodaigazgató munkavégzést rendel el, az rendkívüli munkavégzésnek minősül [Mt. (2012. évi I. törvény) 107. §], és díjazás jár rá (bérpótlék) [Mt. 139. § (1)]. (Rendkívüli munkavégzésnek minősül a rendes munkaidőtől eltérő munkaidő-beosztás.)

Problémaként jelentkezett, hogy sok helyen nyolcórás munkahelyi benntartózkodásra kötelezik a vezetőket az óvónőket, ami törvénytört. Nagy gond a logopédiai fejlesztés, a fejlesztő pedagógusi munka kialakíthatatlansága; sok helyen nem is működik még. Hasonló módon megoldatlan a fogyatékkal élő gyermekek ellátása, bár helyi jó próbálkozások, jó gyakorlatok vannak. Megoldhatatlan

feladatnak tűnik a 2014. szeptember 1-jétől hatályba lépő kötelező óvodáztatás hároméves kortól – több helyen (főleg Budapest és környékén) férőhelyhiány van; a megoldásra egyelőre nincs finanszírozható javaslat, csak „ötletelés”. Dr. Varga Mária Beáta munkajogi szakértő elmondta, hogy az óvodapedagógusoknál a szakszervezeti munkaidő-kedvezményt a kötött munkaidőből (32 óra) kell levonni, amely az óvodákban azonos az óvodai foglalkozások (előző fogalma: kötelező óra) számával. Az elektronikus napló vezetését csak ott lehet kötelezővé tenni, ahol ennek a feltételei biztosítottak. (329/2013. Korm. rendelet)

Szabó Zsuzsa, a PSZ alelnöke többek közt arról beszélt, ebben a kiszolgáltatott világban, ahol naponta változnak a törvények, van igazán szükség a szakszervezetre és a tagozatokra, ahol az egyes pedagógusszakmák (pl. az óvodapedagógusok) speciális gondjait meg lehet beszélni, így segíteni a kollégáknak, s ha kell, kezdeményezni a jogorvoslást is. A nevelést-oktatást segítő, nem pedagógus-munkakörben dolgozó dajkák béremelését is folyamatosan követeli a PSZ a megfelelő fórumokon. Verba Attiláné tagozati elnök

*Kollégáink verseivel kívánunk
kellemes karácsonyi ünnepeket és boldog új évet!*

Antal Lajos

ADVENTI SZÜRKÜLET

Ti fáradtan szürkülő iskolás évek,
Te óvó és nevelő széphitű lélek!
Még csillog a szemed, ha szívedhez érek,
Bár szerényen szólal az angyali ének.

Fáradtan szürkülő nyugdíjas lélek!
Perceid rohannak, jöjj angyali ének!
Hétfőd a reggel, estéd a szombat,
Zsibbadó végtaggal ébred a holnap.

Hithűen Jézuskát gyermekként várod,
Szívedet, lelkedet szélesre tárod.
Maradjunk szellemben, lélekben épek,
Legyenek napjaink adventtel szépek!

Bán Mihály

AZ A JÓ

Decemberben az a jó,
előbb-utóbb jön a hó.
Hegyre-völgyre fehér paplan,
szánkó siklik szakadatlan.

Karácsonykor az a jó
vár nagyapó, nagyanyó.
Kövér dunyhák, vetett ágyak
csak hogy menjünk, arra várnak.

Nagyapónál az a jó
benn a kályha, kinn a hó.
Fenyőillat, álmos este
jégcsap nő a házereszre.

A reggelben az a jó
kert alatt befagy a tó.
Csúszkálunk meg korcsolyázunk,
hazamegyünk, ha már fázunk
s kezdődik a bájglievő dáridó!

ERZSÉBET UTALVÁNY CSALÁD

Gondolt már az év végi ajándékozásra?

Ajándék Erzsébet-utalvány már élelmiszerre is!

Motiválja Ön is dolgozóit év végén vagy jutalmazza üzleti partnereit és rendeljen Ajándék Erzsébet-utalványt!

Az aktuális elfogadóhelyi kedvezményekről honlapunkról tájékozódhat!

Rendelje meg most!

www.erszebetutalvany.hu

LÉTREJÖTT A MAGYAR SZAKSZERVEZETI SZÖVETSÉG

Elnökké Pataky Pétert választották, az elnökség tagja Galló Istvánné, a PSZ elnöke

Megalakult a Magyar Szakszervezeti Szövetség (MSZSZ) december 6-án. A Magyar Szakszervezeti Szövetségben a Magyar Szakszervezetek Országos Szövetsége (MSZOSZ) 32 tagszakszervezete (115 ezer tagja), a Szakszervezetek Együttműködési Fórumának (SZE) 13 szakszervezete (85 ezer tagja), valamint az Autonóm Szakszervezetek Szövetségének (ASZSZ) 23 tagszervezete (50 ezer tagja) egyesült. Az integrációval Magyarország legnagyobb – mintegy 250 ezer taggal rendelkező – érdekvédelmi szervezete jött létre, amelynek célja a hatékonyabb munkavállalói érdekképviselet – hangsúlyozták az MSZSZ alapító kongresszusán az egyesülő konföderációk vezetői. Elnökké **Pataky Pétert** (MSZOSZ) választották. Az új szövetség két alelnöke **Székely Tamás**, az ASZSZ és **Varga László**, a SZE elnöke lesz.

A három konföderáció a tervek szerint az MSZSZ bejegyzése után szűnik meg. A küldöttek a 18 elnökségi tagot (mindhárom konföderációból 6-6 tag) is megválasztották. Bekerült az elnökségbe többek között **Galló Istvánné**, a Pedagógusok Szakszervezete (PSZ) elnöke, **Sáling József**, a Kereskedelmi Alkalmazottak Szakszervezetének (KASZ) elnöke, **Gulyás Attila**, a Városi Tömegközlekedési Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének elnöke, valamint **Balogh Béla**, a Vasas Szakszervezeti Szövetség elnöke.

Az ASZSZ, az MSZOSZ és a SZE egyesülését szentesítő alakuló kongresszust megnyitó beszédében Pataky Péter, az MSZOSZ elnöke kiemelte: az új szövetség egyszerre tömöríti a legtöbb közsférában, közszolgáltatásban és a legtöbb versenyszférában dolgozó tagot. A közel 250 ezer aktív tag és mintegy 100 ezer nyugdíjas korú támogató egyértelműen a legerősebbé teszi a Magyar Szakszervezeti Szövetséget nemcsak a szakszervezeti, hanem az egész civil világban. Jelezte: közösségükben lefedik a munka világának minden szegmensét.

Megfogalmazása szerint az MSZSZ azt üzeni a munkavállalóknak, hogy nem szabad félni, mert nélkülük nem lenne teljesítmény, profit, nélkülük „sehol nem lenne ez az ország”. Aláhúta: legyen egyértelmű minden dolgozónak, hogy nincs egyedül, „mi ott állunk mögötte. Ha kell, ügyvédekkel, ha kell, tömeggel, ha kell, a média segítségével vagy csak egy közösség bátorításával” – fűzte hozzá.

Az elnök leszögezte: a munkaadóknak azt üzenik, kemény, de korrekt tárgyalópartnereik lesznek, akik nem fogadják el az elvtelen és „az emberek sorsát rontó kompromisszumokat”.

A Magyar Szakszervezeti Szövetség azt üzeni a kormánynak, hogy ugyan „mi vagyunk a legerősebbek, de ezzel soha nem fogunk visszaélni” – fogalmazott Pataky Péter. Hozzátette: elvárják, hogy minden fórumon, legyen az közszolgálat vagy versenyszféra, ágazati párbeszéd vagy helyi szintű konfliktus, hallgassák meg a véleményüket.

Pataky Péter a feladatokról szólva kiemelte: újjá kell teremteni vagy megerősíteni elvesztett, illetve megkopott képességeiket: az információ-, tudás- és segítségnyújtást, ezenkívül pedig vonzóvá kell tenni a szakszervezeti világot. A szakszervezeteknek nem egymástól kell tagokat szerezniük, hanem bővíteniük kell – mondta.

Pataky Péter a szavazás után tartott beszédében szólt arról is, hogy a következő hónapok az építkezés időszakát jelentik. Jelezte: voltak, vannak viták, de ezek során mindig a kölcsönös kompromisszumot keresik, és ő is ennek szellemében fog dolgozni elnökként. „Ugyanakkor ez nem egy-személyes show” – fogalmazott Pataky Péter, hozzátéve, hogy egyszerre kell közös munkaszervezetet teremteni a három konföderáció alapjain, építkezni azokon a területeken, „ahol éveket veszítettünk el”, és lezárni teljes mértékben az integrációs folyamatot.

Az elnök a közös teendők között említette, hogy létre kell hozni az MSZSZ új munkaszervezetét, amely egyszerre szolgáltat, háttérrel biztosít és presztízt sugároz, meg kell teremteni az egységes területi jelenlétet, és végig kell gondolni az ágazatokkal közösen, hogy együtt mit kell tenni az adott területen.

Pataky Péter szerint meg kell szólítani a szakszervezeti világ iránt még csak érdeklődő új generációt. „Eszmei értelemben ki kell tárnunk kapuinkat, és meg kell szólítani a civil társadalmat”, mert nemcsak a munkaadói szervezetek és más szakszervezetek a partnerei az MSZSZ-nek – vélekedett.

Kitért arra is, hogy máris vannak olyan aktuális ügyek, amelyekben közösen kell fellépniük; erre példaként említette, hogy nem vehetik le a napirendről a közsféra bérrendezését. „A szociális ágazat követelése, a megalakult Közdemosz kezdeményezése és a pécsi vasas alapszervezet tisztségviselői és tagjai elleni munkáltatói támadás visszaverése immár közös ügyünk” – hangsúlyozta, majd úgy zárta beszédét, hogy a magyar szakszervezeti mozgalom XXI. századi történetét megnyitották.

Székely Tamás, az ASZSZ elnöke beszédében úgy vélekedett: ha a szakszervezetek most nem léptek volna közösen, erőt mutatva, akkor egy év múlva talán már múlt időben kellene beszélni a független magyar szakszervezeti szövetségről. Kiemelte: a szakszervezeteket egyetlen kormány sem szereti, „egymással szemben állunk”, de ez még nem ok az ellenségeskedésre. Székely Tamás szerint nem az a baj, hogy a kormány nem szereti a szakszervezeteket, hanem az, hogy a munkavállalókat sem szereti, ezért azt sem szeretné, hogy a munkavállalóknak eszközei legyenek elégedetlenségük kifejezésére.

Az elnök beszédében egy olyan „egy-éves átmeneti időszakról” is szólt, amely alatt kiderül, hogyan töltik fel tartalommal a most kijelölt kereteket. Székely Tamás leszögezte: új egységet kell teremteni a közsféra és a versenyszféra érdekképviseletében, és újra kell teremteni az ágazatok közötti szolidaritást. Hozzáfűzte: az MSZSZ európai bérekért, európai munkakörülményekért, európai érdekképviseletért harcol, mert ezek az elmúlt években veszélybe kerültek.

Varga László, a közsférás szakszervezetek tömörítő SZE elnöke arról beszélt, hogy a megváltozott helyzet változtatásra ösztönözte a szakszervezeteket is, erősíteni kell a szolidaritást. A szellemi és anyagi erőforrásokat egyesítve, az önálló szervezetek, így a SZE értékeit is megőrizve egységes, hatékony szervezeti modellel kell válaszolni arra a helyzetre, ami 2013-ra kialakult. Varga László hangsúlyozta: az új szövetség nem irányul senki ellen, nyitott minden szakszervezet és szövetség irányába. Célja a magyar munkavállalók szektortól, munkahelytől, munkáltatótól független közös érdekeinek minél hatékonyabb megjelenítése és érvényesítése.

„Merünk nemzetiek és európaiak lenni egyszerre, mert a két érték csak egymást feltételezve erősíthető. Nem kívánunk kiszolgáló lenni egyetlen politikai szándékunk sem” – emelte ki a SZE elnöke.

(Forrás: MTI)

